

[Viggo Starcke.]

men det var det, jeg refererede i min tale; måske jeg ikke har refereret det så klart, som jeg kunne ønske — men sådan er forholdene derovre. Det, som amerikanerne i denne kommission peger på, er en 6 måneders uddannelse og derefter åbent marked for langtidstjeneste under løn.

Den højtærede finansminister kritiserede nogle bemærkninger af mig om kasernebyggeriet og boligbyggeriet. Jeg vil gerne i den anledning sige, at ifølge de fagfolk, jeg har talt med, er det sådan, at kasernebyggeriet i højere grad end boligbyggeriet kan ske uden mursten og uden murersvende, uden den faglærte arbejdskraft, således at hvis man vælger at bygge kaserne af betonplader, af andre moderne ting, eternit, og hvad alle disse ting hedder, vil man i det væsentlige kunne gøre det ved hjælp af arbejdsmænd og ufaglært arbejdskraft, således at den egentlig faglærte arbejdskraft stadig kan bruges indenfor boligbyggeriet.

Endelig vil jeg tillade mig at pege på, at tidligere deltog de små håndværksmestre selv energisk i byggearbejdet, men i dag er mange af dem så optaget af at udfylde skemaer, skrive attester, være underkastet kontrol og beskæftige sig med papir, så de ikke får tid til at bygge huse. Stop dette papirregimente, så bliver der tid til reelt byggeri i stedet for formelt byggeri. Løser man samtidig problemet om adgangen til byggegrunde uden købesum, således som jordspørgsmålets løsning kan give det, og billiggør byggematerialerne ved at gøre dem todfri, så åbner man igen nye muligheder for en løsning af boligproblemet.

Til slut vil jeg takke den højtærede udenrigsminister for hans bemærkninger. Det er fuldstændig rigtigt, at der ikke kan trækkes skarpe grænser mellem angrebsvåben og forsvarsvåben, på samme måde som der ikke kan trækkes nogen skarp grænse mellem mørkhårede og lyshårede mennesker; der er mange overgange, men yderpunkterne er meget klare. Ja, tilgiv, jeg udtaler mig om hår, det er man somme tider nødt til. Altså, der findes våben, som er udprægede angrebsvåben, og der findes våben, som er udprægede forsvarsvåben, og så findes der en intermedier gruppe, som kan anvendes til begge dele. Som udprægede angrebsvåben vil jeg nævne motoriserede tropper, tanks og bombemaskiner. Som udprægede forsvarsvåben vil jeg nævne fæstninger, bunkers, fighters, pigtråd og landminer. Så er der tilbage visse våben, som man ikke kan henføre til nogen af grupperne. Hvis man først satte ind på at forbyde og afruste

angrebsvåbnene, tror jeg, det ville være en frugtbar politik.

Den højtærede udenrigsminister kritiserede, at jeg havde sagt nogle ord om, at forsvarsviljen og fædrelandskærligheden ville vokse, hvis man gav det danske folk et fædreland at forsvare. Jeg vil gerne bede den højtærede udenrigsminister lige tænke over, hvad ordet fædreland betyder. Det betyder fædrenes land, fædrenes jord. Det er et meget reelt og materielt begreb, som ikke bare har noget med højskolesangbogen og flagguirlander at gøre. Og at fædrelandskærligheden også er knyttet til realiteter, det er givet. Jeg har altid anerkendt den højtærede udenrigsministers fædrelandskærlighed, jeg har aldrig kritiseret den. Men en ting er dog givet: at der var en periode, hvor meget velhavende i dette land, visse store majoritetsere, finansierede en bevægelse, som vi nationalt set ikke var glade for. Man kan føre en fædrelandskærlig politik udadtil, således som den højtærede udenrigsminister gør det, men man kan gøre det samme indadtil, og dér står man så overfor jordspørgsmålet. Det er rigtigt, at den fattige del af befolkningen godt kan elske sit fædreland lige så højt, som den rige kan gøre det, men de har dog visse vanskeligheder, og jeg synes, at selvom der findes bedre stillede kommunister, så har kommunismen sin væsentlige grobund i den fattige del af befolkningen, i proletariatet, og det er derfor, den er farlig. Hvis det kun var en bredgadebevægelse på hjørnet af Dronningens Tværgade, var den jo ikke farlig.

Jeg vil gerne henvise til, at den store australske statsmand sir John Fowles i sin tid sagde, at man skønner, at da det persiske rige i sin tid gik under, ejedes jorden i Persien af 1 pct. af befolkningen; da det gamle ægyptiske rige gik til grunde, ejedes 97 pct. af alle værdier i Ægypten af 2 pct. af befolkningen; da det babyloniske rige døde, ejedes det hele af 2 pct. af befolkningen, og da det romerske rige udåndede, ejedes alt det, der dengang var den kendte del af verden, af 1 800 mennesker i Rom. Jeg synes, det er så fundamentalt et forhold, at man må være opmærksom på det. I vor tid har vi oplevet problemet i Kina, hvor amerikanske statsmænd i høj grad anbefalede Chiang Kai-Shek at gennemføre en jordreform og komme bort fra, at fæstebønder måtte betale 60 pct. af deres produktion i afgift. Det lykkedes enkelte steder i Kina at få gennemført disse jordreformer, og det var de steder, hvor der blev ydet modstand imod kommunismen; de andre steder faldt for kommunismen. Jeg vil henvise til